

Het heeft me wat tijd gekost – 12 weken om precies te zijn – maar plots voelde ik de nood om het verhaal van ons tweede zoontje Floran met de wereld te delen. Hij is nu 3 maanden en een wolk van een baby.

Ons eerste zoontje Arlan kwam met een vlotte bevalling op de wereld in het ziekenhuis. Alles ging volgens plan. In het bijzijn van onze vroedvrouw vingen we de meeste weeën thuis op en reden daarna door naar het ziekenhuis voor de laatste loodjes. Toch had de bevalling van Arlan een wrange nasmaak en liet het littekens na, letterlijk én figuurlijk. De verplaatsing naar het ziekenhuis was stressvol, de weeën zeer pijnlijk. Eens in het ziekenhuis was er weinig ruimte voor mijn man om mij te ondersteunen. Tijdens de persweeën werd de gynaecoloog zeer ongeduldig en dwong me bijna in een positie die ik niet wenste. Maar bovenal werd er mee gerokken aan mijn vagina, iets waar ik nog maandenlang nachtmerries over had. Ook de borstvoeding was ontzettend pijnlijk. Ondanks de immense liefde die we meteen voor Arlan voel(d)en, blijft de herinnering aan zijn komst eerder pijnlijk.

De komst van Floran moest anders gaan, dat namen we ons voor. Plan A was dit keer om in een ziekenhuis te bevallen waar onze eigen vroedvrouw mee naar binnen mocht, plan B was een thuisbevalling. Een epidurale deze keer? Yes, please!

4 dagen langer dan verwacht hield Floran ons in spanning. Toen Leentje niet zeker was over de positie van zijn hoofdje, ging ik naar het ziekenhuis voor een echo. De vaginale controles deden Floran blijkbaar wakker schudden, want tijdens de terugrit startten de eerste weeën. Tijdens de nacht viel het opnieuw stil, om in de ochtend weer zachtjes te beginnen en vervolgens weer een hele dag stil te vallen. Het wachten was eindeloos lang, tot er hevige weeën begonnen in de late avond. 3uur later voelde ik dat een rit naar het ziekenhuis nipt zou worden als we niet meteen belden naar de vroedvrouwen. Wanneer Leentje een halfuurtje later aankwam, was het alsof ik al mijn zorgen kon loslaten. Grote broer Arlan was in goede handen bij de grootmoeder en Leentje zou voor mij zorgen. Zo gleed ik in mijn cocon van ademhalingsoefeningen en het zoeken van houdingen, die mijn man en ik leerden tijdens de zwangerschapsyoga van Rosanne. Die hebben ons zo goed geholpen om de focus te bewaren!

Met elke wee voelde ik Floran dieper in mijn bekken zakken. Leentje gaf aan dat een rit naar het ziekenhuis kon, maar nipt zou zijn. Hoewel een ziekenhuisbevalling mij altijd veiliger leek, voelde ik geen greintje angst op dat moment. Mijn lichaam herkende wat er gebeurde en ik voelde dat het zou lukken. Omdat ik absoluut geen zin had in een stressvolle verplaatsing, waarin ik de heftigste weeën alleen en in de auto zou moeten opvangen, besliste ik op dat moment om thuis te bevallen. Die baby moest er uit, en wel zo snel mogelijk! 😊

Tijdens de laatste heftige weeën verloor ik soms bijna de moed om door te gaan, maar Leentje bracht mij telkens terug naar mezelf en legde uit wat er gebeurde. Floran zou er nu snel zijn, het einde was in zicht. Tijdens de laatste persweeën bleek dat onze kleine kapoen zoveel plaats had in mijn bekken, dat hij zijn handje naast zijn hoofd gefriemeld had. Vlak voor de laatste wee, wanneer zijn hoofdje er al een beetje uit stak (the ring of fire, oh jawel), verloor ik eventjes alle focus door de pijn. Opnieuw haalde Leentje mij terug naar mezelf, waardoor ik terug kon ademen en met mijn laatste beetje oerkracht Floran op de wereld kon brengen. Mijn man achter mij, Rosanne mijn benen ondersteunend, Leentje klaar om hem op te vangen. Wat een heerlijk warm team! Het vertrouwen dat iedereen me gaf, was bijna

overweldigend. Ik was het zo gewoon om te horen wat ik moest doen, dat het bijna bizar was om mijn eigen lichaam te volgen. Dit keer geen gynaecoloog die me in een bepaalde houding dwong of mij verplichtte om al dan niet te persen. Nog nooit voelde ik mij zo intens verbonden met mijn eigen lichaam en de natuurlijke vrouwelijke kracht.

De intense rust die ons overviel meteen na zijn geboorte is onbeschrijflijk. Dat zachte lijfje op mij, zijn kleine oogjes die me aankeken. Mijn tweede zoontje, hier in ons huisje. Leentje en Rosanne maakten van onze living meteen een warme cocon, waarin we samen konden wegglijden terwijl zij alle administratie in orde brachten. Wat was dat een bevrijdend gevoel! Bovendien had ik net corona achter de rug en bleek ik GBS-positief, waardoor een ziekenhuisbevalling extra poespas met zich zou hebben meegebracht. Dit keer geen ongewenst bezoek op ongewenste uren in onze kamer, geen felle lichten of verplichte onderzoeken, geen ziekenhuiseten, geen onnodige antibiotica voor een mogelijke GBS-besmetting, geen mondkmaskers,... Alles helemaal zoals we het zelf wilden. Heer-lijk!

Hoe moeilijk het herstel ging na de bevalling van Arlan, hoe vlot alles dit keer verliep. Van mijn scheurtje ondervond ik geen last. De borstvoeding ging vrijwel meteen heel goed – dankzij enkele tips van de vroedvrouwen. En ook Floran was een droom van een baby. Komt dat door zijn rustige landing op deze aarde? Wij geloven van wel.

Meteen na mijn bevalling zei ik tegen mijn man dat ik dit dus echt nooit meer doe zonder een epidurale verdoving. Maar nadat alles rustig kon zakken, kijk ik al met heimwee terug naar die wonderlijke bevalling en de eerste kraamweken. Nog steeds krijg ik tranen in mijn ogen als ik naar de playlist van mijn bevalling luister. Misschien dan toch maar voor een derde kindje gaan...? 😊